

УДК 330.341.1:005.591.6:338.45

DOI: <https://doi.org/10.32782/2304-0920/3-105-10>

Поворозник М. Ю.

Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана

ДЕРЖАВНЕ СТИМУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МАЛИХ І СЕРЕДНІХ ПІДПРИЄМСТВ

Стаття присвячена системному аналізу державної політики стимулювання інноваційної діяльності малих і середніх підприємств, розглядаючи її еволюцію від вибіркового фінансування до цілісної екосистеми підтримки, що охоплює податкові заохочення, гранти різних стадій, паритетне співфінансування з венчурними фондами, сервісні інституції трансферу технологій та цифрові платформи доступу до фінансових і знанневих ресурсів. Обґрунтовано, що синхронізоване застосування цих інструментів зменшує транзакційні витрати, поглиблює взаємодію науки й бізнесу, прискорює комерціалізацію результатів досліджень, формує регіональні мережі кооперації та підвищує стійкість національної інноваційної системи в умовах зростаючої глобальної конкуренції. Запропоновано концептуальну модель державного втручання, зорієнтовану на стаке зростання підприємницького сектору, а також окреслено напрями подальшого удосконалення нормативного й організаційного середовища.

Ключові слова: інноваційна діяльність, малі і середні підприємства, державне стимулювання, міжнародний технологічний трансфер, венчурне фінансування, податкові пільги, proof-of-concept.

Постановка проблеми. У сучасній глобальній економіці малі й середні підприємства дедалі відчутніше виступають головними генераторами технологічних новацій та драйверами структурних перетворень. Їх гнучкість, здатність швидко комерціалізувати результати досліджень і оперативніше інтегруватися у міжнародні ланцюги створення доданої вартості роблять цей сектор критично важливим для зростання національних інноваційних систем. Незважаючи на високу потенційну віддачу від інвестицій у дослідження і розробки, більшість таких підприємств стикається з обмеженням доступу до фінансових ресурсів, нестачею спеціалізованої експертизи та інформаційними бар'єрами під час виходу на зовнішні ринки технологій.

У відповідь держави нараджають комплексні стимули, поєднуючи податкові пільги, гранти ранньої стадії, інструменти співфінансування венчурного капіталу й механізми комерціалізації результатів наукових досліджень. Проте фрагментарність програм, відсутність узгоджених критеріїв ефективності та недостатня синергія між фінансовими й інституційними заходами зумовлюють обмеженість позитивного ефекту для більшості підприємств.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Упродовж останніх років дослідження проблематики державного стимулювання інноваційної активності малих і середніх підприємств (МСП) у площині міжнародного технологічного трансферу набули особливої інтенсивності, що зумовлено одночасним посиленням глобальної конкуренції за високотехнологічними нішами та необхідністю швидкої цифрово-екологічної трансформації бізнесу. Теоретичним підґрунтям сучасних студій слугують класичні концепції національних інноваційних систем (К. Фрімен [1], Б.-А. Лундвал [2], Р. Нельсон [3]), моделі «потрійної спіралі» (Г. Ецковіч [4]) та парадигма відкритих інновацій (Г. Чесброу [5]), які пояснюють, що саме малі фірми, завдяки своїй гнучкості та готовності до ризику, виступають головними носіями радикальних технологічних змін. Однак у новітній літературі фокус зсувається від суто теоретичних побудов до емпіричного оцінювання конкретних державних інструментів і порівняння їхньої ефективності в різних інституційних середовищах.

У науковій літературі з питань стратегічного дизайну інноваційної політики дедалі активніше

використовуються порівняльні підходи, орієнтовані на інтеграцію регіональних і технологічних детермінант. Так, мета-аналіз Д. Одретша та К. Гюнтер [6] доводить, що ефективність стимулів прямо залежить від здатності МСП інтегруватися в колаборативні інноваційні мережі й виходити на зовнішні ринки, що потребує не лише фінансових, а й інституційно-організаційних інтервенцій. Додатково ціла низка емпіричних праць з відкритих інновацій [7] підкреслює вирішальну роль партнерства з університетами та корпоративними R&D-центрами для підвищення продуктивності інноваційних витрат МСП.

Український сегмент наукових досліджень, попри вплив воєнних ризиків, також демонструє поступ. Стаття Я. Гнатика, Н. Овандер та В. Томах [8] систематизує регіональні моделі екосистем підтримки МСП, наголошуючи на зростанні ролі бізнес-інкубаторів та стартап-фондів і пропонуючи адаптувати proof-of-concept-моделі фінансування до національної специфіки участі України в програмах Horizon Europe. Разом із тим відсутність репрезентативної статистики щодо результативності наявних податкових пільг і грантових ініціатив, а також фрагментованість інституційної інфраструктури технологічного трансферу обмежують можливість комплексної оцінки.

Отже, з огляду на зростаючу роль МСП у глобальних ланцюгах створення доданої вартості та інтенсифікацію конкуренції за високотехнологічними нішами, дослідження інструментарію державного стимулювання інноваційної діяльності підприємств цього сектору у контексті міжнародного технологічного трансферу є вкрай актуальним.

Мета статті – критично оцінити ефективність державних стимулів інноваційної діяльності малих і середніх підприємств у сфері міжнародного технологічного трансферу.

Виклад основного матеріалу. Сучасне інноваційне підприємництво малих і середніх компаній відіграє надважливу роль у міжнародному науково-технологічному трансфері як надзвичайно динамічний, мобільний, гнучкий і вищою мірою схильний до впровадження ризикованих ДіР сектор національних інноваційних систем різних держав. Саме інноваційні МСП володіють на сьогодні вагомими конкурентними перевагами не тільки щодо оперативного технологічного оновлення виробничих процесів, але й динамічної комерціалізації проривних

інноваційних розробок та задоволення неухильно зростаючого попиту споживачів на принципово нові види науково-технічної продукції.

Не випадково, сучасні малі і середні компанії, активно включаючись у міжнародний технологічний трансфер в якості самостійних його учасників та партнерів великих монополій і корпоративних бізнес-структур, у багатьох державах світу підпадають під режим масштабного державного стимулювання досліджень і розробок. В якості прикладу наведемо, зокрема, Респ. Корея, де з 1995р. функціонує спеціалізована державна інституція – Адміністрація малого та середнього бізнесу – яка займається питаннями щодо стимулювання інноваційної діяльності малих і середніх компаній та розбудови ефективного конкурентного середовища у науково-технічній сфері. Якщо говорити конкретними цифрами, то нині 77% малих і середніх підприємств цієї держави є отримувачами податкових пільг на ДіР, тоді як їх питома вага у загальній кількості корейських компаній-отримувачів податкової підтримки ДіР не перевищує 54%. У той час як податкові пільги для великих корпоративних структур Респ. Корея дотепер обмежені 2% їх загальних витрат на дослідження і розробки, непряма ставка податкової субсидії на ДіР для прибуткових компаній малого і середнього бізнесу становить 26%. Крім того, нині на створеному корейським урядом онлайн-порталі державної підтримки малих і середніх підприємств міститься інформація про понад 400 національних програм, пов'язаних з підтримкою інновацій. При цьому навіть у випадку неуспішних у комерційному плані інноваційних проєктів державі повертається дуже незначна частина субсидій за одночасного збереження доволі м'яких стандартів оцінки їх ефективності [9, с. 41].

Своєю чергою, у Сполучених Штатах Америки з першої половини 1980-х років реалізуються дві масштабні загальнонаціональні програми державної підтримки ДіР малих інноваційних компаній. Перша з них – це Програма інноваційних досліджень малого бізнесу (англ. – *Small Business Innovation Research* – SBIR), а друга – Програма

технологічного трансферу малого бізнесу (англ. – *Small Business Technology Transfer* – STTR). Їх об'єднує одна спільна риса, а саме: орієнтація на забезпечення федерального фінансового стимулювання ДіР американських компаній малого бізнесу, підтримку їх інноваційної співпраці з національними науково-дослідними організаціями та подальше застосування результатів досліджень і розробок приватним сектором. У той час як програма SBIR надає малому бізнесу США безкоштовне фінансування через федеральні агентства, програма STTR спрямована на підтримку комерціалізації результатів ДіР малих компаній, отриманих у результаті їх коопераційного співробітництва з університетами та федеральними науково-дослідними організаціями. Про сучасну роль зазначених програм державної підтримки ДіР малих інноваційних компаній США свідчить, зокрема, той факт, що загальна кількість компаній, які отримують фінансування за програмою SBIR, зросла у період 2000–2020 рр. з 2277 до 3564 у рік, а його вартісний обсяг – з 1 до 3,4 млрд дол. США. Відповідні показники за програмою STTR збільшились з 272 до 745 компаній та з 63 до 455 млн дол. США (рис. 1).

Зазначимо, що найбільшими донорами програм SBIR та STTR є на сьогодні Департамент оборони (50% усіх профінансованих ДіР малих інноваційних компаній у 2022 р.), Департамент здоров'я і послуг для людей (22,6%), Департамент енергетики (9,8%), Національне управління з аеронавтики і дослідження космічного простору (6,4%) та Національна наукова фундація (6%). Далі зі значним відривом йдуть Департамент сільського господарства (1,7%), Департамент комерції (0,9%) та інші інституції (2,4% відповідно) (табл. 1). Загалом же, станом на тепер програму SBIR фінансують 11 федеральних агентств-донорів, 5 з яких здійснюють також фінансування програми STTR. При цьому кожне американське федеральне агентство-донор з витратами на дослідження і розробки понад 100 млн дол. США у рік має витрачати на програму SBIR не менше 3,2% свого науково-дослідного бюджету; а агенції з витратами на ДіР у сумі понад

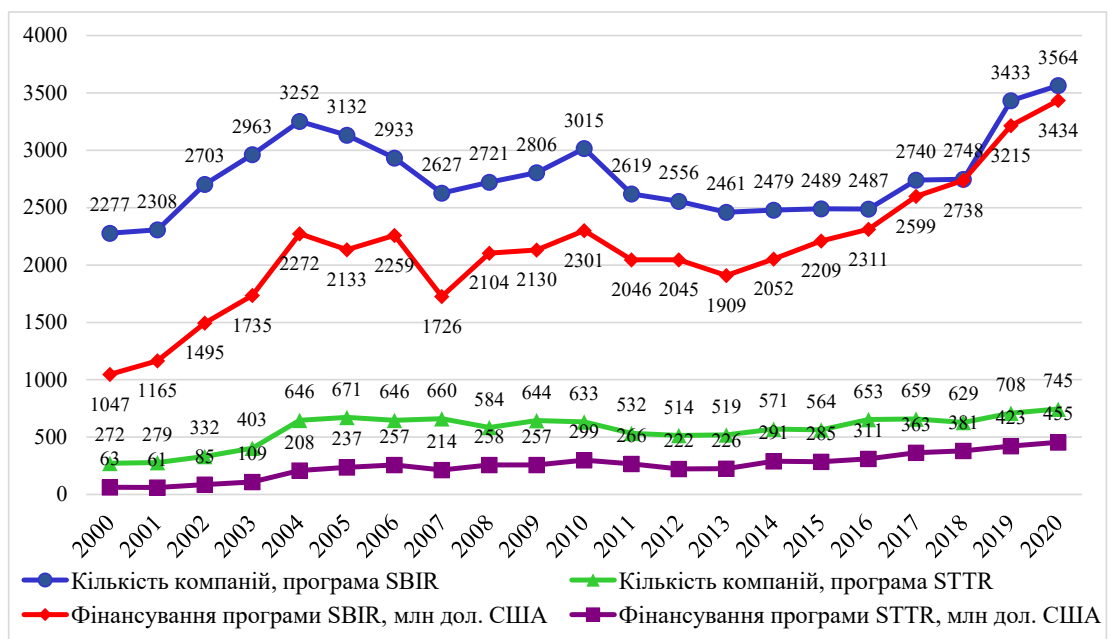

Рис. 1. Кількість американських малих компаній та загальний обсяг отриманого ними фінансування ДіР за федеральними програмами SBIR і STTR у період 2000–2020 рр.

Джерело: побудовано автором за даними [10]

Таблиця 1

Розподіл малих інноваційних компаній США, які отримали грантове фінансування ДіР за другим етапом федеральних програм SBIR та STTR, за окремими державними інституціями-донорами у 2012–2022 рр., %

Донор	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022
Департамент сільського господарства	1,9	2,3	2,0	2,1	2,4	1,6	2,4	1,5	1,5	1,7	1,7
Департамент оборони	46,7	48,5	40,8	4,01	37,5	40,0	39,2	44,2	48,3	45,8	50,0
Департамент комерції	0,7	0,8	0,9	1,2	1,5	1,4	1,8	1,4	0,4	2,1	0,9
Департамент енергетики	6,7	7,6	10,4	9,7	10,2	10,0	10,5	9,8	9,1	10,1	9,8
Департамент здоров'я і послуг для людей	23,5	22,5	24,1	26,0	27,7	28,1	26,5	25,1	25,0	23,4	22,6
НАСА	6,7	6,5	9,8	8,8	9,5	8,2	9,8	8,5	7,2	8,3	6,4
Національна наукова фундація	10,4	8,5	8,5	8,3	8,4	7,8	7,7	6,8	6,3	5,9	6,0
Інші	3,4	3,3	3,5	3,8	2,9	3,0	2,1	2,8	2,1	2,7	2,4

Джерело: побудовано автором за даними [11]

1 млрд дол. у рік – 0,45% свого науково-дослідного бюджету на програму STTR [11].

Важливим інструментом стимулювання компаній малого і середнього бізнесу до участі у міжнародному технологічному трансфері є *програми підтвердження концепції фінансування* (англ. – *Proof-of-concept funding*). Вони репрезентують програми грантового фінансування стартапів та інноваційних малих і середніх компаній, які дають змогу грантоотримувачам широкі можливості щодо подолання фінансового розриву між результатами їх піонерських ДіР та ранніми етапами комерціалізації інновацій. Не випадково, інструмент Proof-of-concept funding активно застосовується з метою залучення інвестиційних капіталовкладень у нові інноваційні фірми та ліцензування нових інноваційних продуктів. Наголосимо, що подібні програми у багатьох державах світу в останні роки неодноразово підтверджували свою високу ефективність. Так, у фінальному раунді грантового конкурсу Європейської дослідницької ради (англ. – *European Research Council – ERC*) підтримку у формі Proof-of-concept funding отримали у 2024 р. 134 проекти, завдяки чому сукупна кількість грантів досягла на кінець року відмітки у 245 одиниць на загальну суму 36,8 млн євро. Наголосимо, що фінансування кожного гранту становить 150 тис євро, а загальний бюджет заснованої у 2007 р. Європейської дослідницької ради на період 2021–2027 рр. перевищує 16 млрд євро [12], які дадуть змогу європейським стартапам та малим і середнім підприємствам і надалі отримувати необхідне грантове фінансування своїх ДіР у рамках реалізації дев'ятої рамкової програми Європейського Союзу у сфері досліджень та інновацій Horizon Europe.

У сучасній системі державного стимулювання транскордонного науково-технологічного обміну вагому роль відіграє підтримка національними урядами венчурного інвестування ДіР у формі їх безпосередньої участі у фондах спільного інвестування та у капіталі венчурних фондів; грантового фінансування та субсидування ДіР вищих навчальних закладів та компаній, що беруть участь у технологічному трансфері; дольового фінансуванні МСП та державного гарантування венчурних інвестицій; субординованих кредитів і податкового кредитування «бізнес-ангелів» тощо [13, с. 92, 93]. Державне стимулювання міжнародного науково-технологічного обміну здійснюється також через

податкову підтримку венчурних інвесторів та впровадження для них спеціальних нормативно-правових й інвестиційних режимів венчурних капіталовкладень.

Що стосується масштабів венчурної підтримки науково-технологічного трансферу, то у 2023 р. середній розмір угод венчурних компаній на пізніх етапах ДіР становив 5,1 млн дол. США [14]. Упродовж 2018–2020 рр. глобальний обсяг венчурного інвестування становив від 300 до 400 млрд дол. США, досягнувши у 2021 р. свого безпрецедентного рівня 740 млрд з подальшим падінням до 540 млрд у 2022 р. [11]. Тільки у Сполучених Штатах Америки, як випливає з даних, наведених на рис. 2, вартісні обсяги венчурних інвестицій, отриманих компаніями зі штаб-квартирами у цій державі, зросли з 18,2 млрд дол. США у 2003р. до 247,8 млрд у 2022 р. (з досягненням максимального значення 345,7 млрд у 2021р.). При цьому венчурне інвестування посівних етапів ДіР збільшилось у цій державі за вказаний період з 0,1 до 27,8 млрд дол. США; стартапів і ранніх етапів досліджень і розробок – з 8,2 до 70,1 млрд; а пізніх етапів ДіР – з 9,9 до 149,9 млрд відповідно [11].

Важливо також зазначити, що венчурні інвестори здійснюють свої капіталовкладення у ті компанії, котрі розробили інноваційні продукти з найбільшою потенційною результативністю ринкової комерціалізації. При цьому лєвова частка венчурних інвестицій у ДіР вкладається нині в акціонерний капітал молодих та швидко зростаючих інноваційних компаній, котрі ще не набрали реєстрації на фондових біржах та володіють значними потенціальними можливостями зростання, навіть попри наявні проблеми із забезпеченням поточної прибутковості. Цілком закономірно, що підтримані венчурним капіталом компанії, набуваючи публічного статусу, завжди володіють значно вищими можливостями здійснювати масштабне фінансування своїх досліджень і розробок.

Висновки. Узагальнення результатів дослідження підтверджує, що інноваційно активні малі й середні підприємства посідають провідне місце серед рушіїв технологічних зрушень, комерціалізації високоризикових розробок і швидкого перенесення знань до виробничої практики глобальної економіки. Порівняльний аналіз державних механізмів стимулювання, застосовуваних у різних індустріальних країнах, засвідчив найвищу ефективність там, де податкові пільги, гранти ранньої

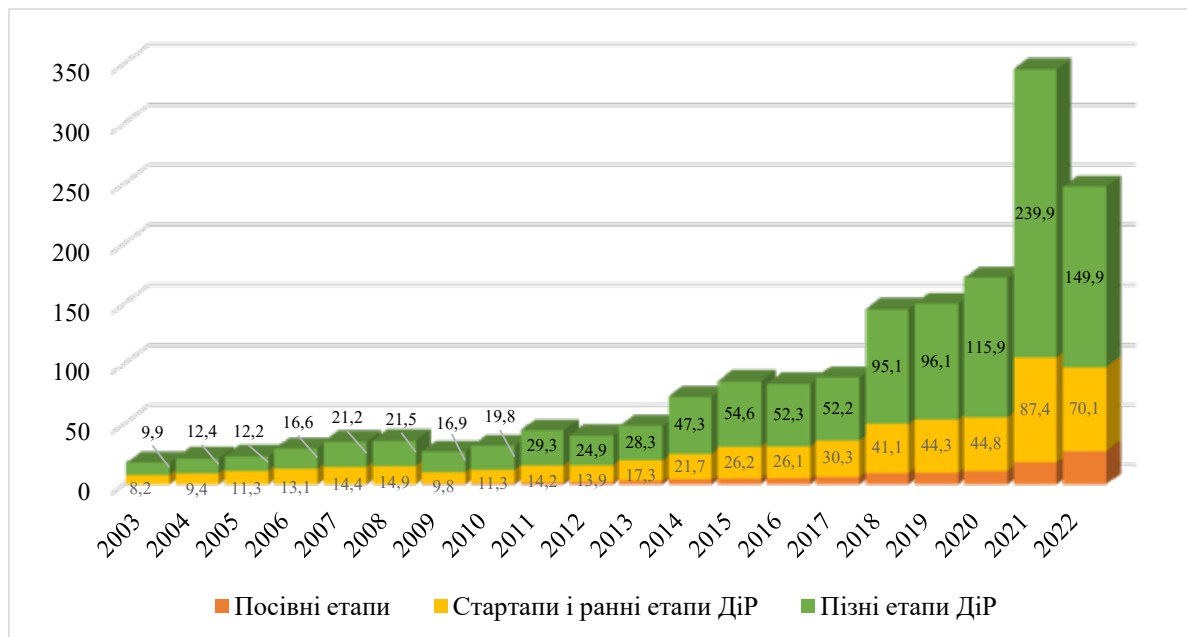

Рис. 2. Динаміка вартісних обсягів венчурних інвестицій, отриманих компаніями зі штаб-квартирами у Сполучених Штатах Америки, за окремими етапами у період 2003–2022 рр., млн дол. США

Джерело: побудовано автором за даними [11]

стадії, програми співфінансування венчурного капіталу та сервісні інституційні інструменти діють у межах цілісної, узгодженої системи, що скорочує часовий відрізок між виникненням ідеї та виходом продукту на ринок, збільшує питому вагу інноваційно активних компаній і полегшує їх входження у міжнародні мережі технологічного обміну.

Податкові стимули довели статус основного, проте не самодостатнього важеля розширення інноваційної діяльності малого та середнього бізнесу. Їхній вплив істотно посилюється, коли поряд із ними діють гранти на перевірку концепцій і створення дослідних прототипів, оскільки саме ці інструменти закривають найбільш капіталомісткі та ризикові етапи дослідницького циклу. Емпіричні спостереження свідчать, що державно-приватні фонди раннього венчурного інвестування здатні залучати щонайменше утричі більші обсяги приватного капіталу порівняно з бюджетними коштами, одночасно формуючи базу для розвитку національного ринку високотехнологічних стартапів.

Наявні програми підтримки часто страждають від відомчої неузгодженості, дублювання функцій

різних агенцій і відсутності єдиних критеріїв оцінювання результативності, що знижує сумарний ефект державного втручання. Розв'язати цю проблему допоможе інтегрована модель політики з міжвідомчим координуючим центром за принципом «єдиного вікна» та цифровою платформою, яка об'єднує усі форми фінансової, експертної та інфраструктурної допомоги інноваторам. Така модель мінімізує транзакційні витрати доступу підприємств до ресурсів, усуває інформаційну асиметрію й підвищує прозорість використання бюджетних коштів.

Практична реалізація запропонованої моделі передбачає закріплення довгострокового горизонту податкових стимулів зі спеціальною пільговою шкалою для малого та середнього бізнесу, введення прозорого порядку надання грантів proof-of-concept і мікрвенчурних інструментів, синхронізованих із податковими знижками; створення централізованої платформи для подання заявок і моніторингу проєктів, а також уніфікацію методології оцінювання результативності, яка враховує прямі комерційні показники та мультиплікативні соціально-економічні ефекти.

Список використаних джерел:

- Freeman C. Technology Policy and Economic Performance: Lessons from Japan. London : Pinter Publishers, 1987. 470 p.
- Lundvall B.-Å. National Systems of Innovation: Toward a Theory of Innovation and Interactive Learning. London : Pinter Publishers, 1992 (rev. ed. London : Anthem Press, 2010). 404 p.
- Nelson R. R. National Innovation Systems: A Comparative Analysis. Oxford : Oxford University Press, 1993. 560 p.
- Etzkowitz H., Leydesdorff L. The dynamics of innovation: from National Systems and "Mode 2" to a Triple Helix of university-industry-government relations. *Research Policy*. 2000. Vol. 29. No 2. P. 109–123. DOI: [https://doi.org/10.1016/S0048-7333\(99\)00055-4](https://doi.org/10.1016/S0048-7333(99)00055-4)
- Chesbrough H. W. Open Innovation: The New Imperative for Creating and Profiting from Technology. Boston : Harvard Business School Press, 2003. 227 p.
- Audretsch D. B., Guenther C. SME research: SMEs' internationalization and collaborative innovation as two central topics in the field. *Journal of Business Economics*. 2023. Vol. 93. No 6. P. 1213–1229. DOI: <https://doi.org/10.1007/s11573-023-01152-w>
- Battistella C., Ferraro G., Pessot E. Technology transfer services impacts on open innovation capabilities of SMEs. *Technological Forecasting and Social Change*. 2023. Vol. 196. Article 122875. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.techfore.2023.122875>
- Гнатик Я. Б., Овандер Н. Л., Томах В. В. Інноваційні підходи до підтримки та розвитку малого і середнього бізнесу в регіонах України. *Бізнес Інформ*. 2024. № 4. С. 107–114. DOI: <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2024-4-107-114>
- OECD Reviews of Innovation Policy: Korea 2023. OECD, 2023. URL: https://www.oecd.org/en/publications/oecd-reviews-of-innovation-policy-korea-2023_bdcf9685-en.html (дата звернення: 20.04.2025).

10. Knowledge Transfer Indicators: Making Information Available. Invention, Knowledge Transfer, and Innovation. URL: <https://nces.nsf.gov/pubs/nsb20224/figure/INV-15> (дата звернення: 24.04.2025).
11. Innovation Indicators: Introducing New Products and Processes. Invention, Knowledge Transfer, and Innovation. URL: <https://nces.nsf.gov/pubs/nsb20241/figure/INV-17> (дата звернення: 24.04.2025).
12. 134 researchers supported to turn their science into practice. European Research Council. URL: <https://erc.europa.eu/news-events/news/Proof-of-Concept-Grants-2024> (дата звернення: 24.04.2025).
13. Ковальова О. М. Державна участь у венчурному фінансуванні: світовий та український досвід. *Економіка та держава*. 2014. №7. С. 92–95.
14. Median deal size of venture capital-backed companies worldwide from 2010 to 2023, by stage (in million U.S. dollars). Statista. The Statistic Portal. URL: <https://www.statista.com/statistics/828788/venture-capital-median-deal-size-by-stage/> (дата звернення: 26.04.2025).

References:

1. Freeman C. (1987). Technology policy and economic performance: Lessons from Japan. Pinter Publishers, 470 p.
2. Lundvall, B.-Å. (1992). National systems of innovation: Toward a theory of innovation and interactive learning. Pinter Publishers. (Rev. ed., 2010, Anthem Press), 404 p.
3. Nelson R. R. (1993). National innovation systems: A comparative analysis. Oxford University Press, 560 p.
4. Etzkowitz H., Leydesdorff L. (2000). The dynamics of innovation: From national systems and “Mode 2” to a triple helix of university–industry–government relations. *Research Policy*, vol. 29, no. 2, pp. 109–123. DOI: [https://doi.org/10.1016/S0048-7333\(99\)00055-4](https://doi.org/10.1016/S0048-7333(99)00055-4)
5. Chesbrough H. W. (2003). Open innovation: The new imperative for creating and profiting from technology. Harvard Business School Press, 227 p.
6. Audretsch D. B., Guenther C. (2023). SME research: SMEs’ internationalization and collaborative innovation as two central topics in the field. *Journal of Business Economics*, vol. 93, no. 6, pp. 1213–1229. DOI: <https://doi.org/10.1007/s11573-023-01152-w>
7. Battistella C., Ferraro G., Pessot E. (2023). Technology transfer services impacts on open-innovation capabilities of SMEs. *Technological Forecasting and Social Change*, vol. 196, Article no. 122875. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.techfore.2023.122875>
8. Hnatyuk Ya. B., Ovander N. L., Tomakh V. V. (2024). Inovatsiini pidkhody do pidtrymky ta rozvytku maloho i serednoho biznesu v rehionakh Ukrainy [Innovative approaches to supporting and developing small and medium-sized enterprises in the regions of Ukraine]. *Biznes Inform*, no. 4, pp. 107–114. DOI: <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2024-4-107-114>
9. OECD. (2023). OECD reviews of innovation policy: Korea 2023. OECD Publishing. Available at: https://www.oecd.org/en/publications/oecd-reviews-of-innovation-policy-korea-2023_bdcf9685-en.html
10. National Science Board. (2024). Knowledge transfer indicators: Making information available (Invention, Knowledge Transfer, and Innovation: Indicator INV-15). *National Center for Science and Engineering Statistics*. Available at: <https://nces.nsf.gov/pubs/nsb20224/figure/INV-15> (accessed: 24 April 2025)
11. National Science Board. (2024). Innovation indicators: Introducing new products and processes (Invention, Knowledge Transfer, and Innovation: Indicator INV-17). *National Center for Science and Engineering Statistics*. Available at: <https://nces.nsf.gov/pubs/nsb20241/figure/INV-17> (accessed: 24 April 2025)
12. European Research Council. (2024). 134 researchers supported to turn their science into practice. Available at: <https://erc.europa.eu/news-events/news/Proof-of-Concept-Grants-2024> (accessed: 24 April 2025)
13. Kovalova, O. M. (2014). Derzhavna uchast u venchurnomu finansuvanni: svitovyi ta ukraïnskyi dosvid [State participation in venture financing: Global and Ukrainian experience]. *Ekonomika ta derzhava*, no. 7, pp. 92–95.
14. Statista. (n.d.). Median deal size of venture capital-backed companies worldwide from 2010 to 2023, by stage (in million U.S. dollars) [Data set]. *Statista*. Available at: <https://www.statista.com/statistics/828788/venture-capital-median-deal-size-by-stage/> (accessed: 26 April 2025)

Povoroznyk Mykola

Kyiv National Economic University named after Vadym Hetman

STATE INCENTIVES FOR INNOVATIVE ACTIVITIES OF SMALL AND MEDIUM-SIZED ENTERPRISES

Summary

The article presents a comprehensive assessment of state-driven instruments created to boost the innovation capacity of small and medium-sized enterprises. Drawing on national and open-innovation system theory and a focused review of integrated support packages in the United States and the Republic of Korea, the study traces the shift from fragmentary fiscal concessions toward an ecosystem-oriented policy corridor in which research tax credits, proof-of-concept grants, public–private co-investment funds, cluster-based mentoring platforms and a single digital gateway operate as mutually reinforcing levers. Methodologically, the work combines legislative content analysis, programme portfolio mapping, bibliometric tracking of patent families generated by assisted firms, panel monitoring of prototype launches and a synthesis of impact evaluations that register changes in collaboration density, absorptive capacity and export readiness. Empirical findings confirm that the synchronised deployment of indirect and direct incentives enlarges the financial and cognitive resource base of entrepreneurial companies, lowers transaction costs linked to patent drafting, regulatory clearance and pilot validation, compresses time to market and produces positive spillovers across regional value chains. The governance blueprint articulated in the paper specifies transparent eligibility thresholds, multilayer monitoring matrices, iterative feedback loops and cross-agency data-sharing arrangements that maintain evidence-based recalibration without jeopardising continuity. Policy recommendations emphasise multiyear budget envelopes insulated from electoral volatility, legally entrenched tax parameters that deliver fiscal predictability, regional innovation councils that moderate public–private dialogue, and technology-adoption vouchers that democratise access to specialised infrastructure. A comparative cost–benefit simulation indicates that every monetary unit channelled through a harmonised toolbox yields a superior social rate of return relative to standalone tax relief or grant schemes while simultaneously mitigating territorial disparities in innovation finance, thereby strengthening the structural resilience and global competitiveness of the SME sector.

Keywords: innovation, small and medium-sized enterprises, state incentives, international technology transfer, venture capital financing, tax benefits, proof-of-concept.